

[Erling Dinesen.]

aftaler kun forpligter de parter, som har indgået dem, og ikke de politiske partier her i folketinget, og i øvrigt har der ikke i det forslag været tale om øget fritid i overenskomstperioden. For mig er det rent principielle mere afgørende, om ændringer i ferieloven først kan gennemføres i folkettinget, når parterne på arbejdsmarkedet er blevet enige om det. For LO-områdets vedkommende er det måske omkring 40 pct. af det samlede arbejdsmarked, det drejer sig om.

Jeg kan altså ikke acceptere, at folkettinget begrænser sin handlefrihed. Jeg kan heller ikke acceptere den form for historiskrivning omkring ferieloven, som vi har oplevet under denne debat. Vi fik en ferielov, som startede med 14 dages ferie. Der var da på ganske få områder tale om, at en 6 dages, 8 dages, 10 dages, 14 dages ferie var gennemført overenskomstmæssigt, men der var ikke noget generelt. Det var den lovgivende forsamling, det var folkettinget her, som gennemførte den første ferielov, som venstre og konservative gik imod, men som socialdemokraterne og det radikale venstre sikrede gennemført. Det er rigtigt, at den næste ferieudvidelse skete efter, at noget var sket på arbejdsmarkedet. Forholdet var det, at der i 1948 var nedsat en ferielovskommission, som afgav betænkning i 1951, men til trods herfor var der ingen udsigt til, at den borgerlige regering 1950-53 ville fremsætte lovforslag om 3 ugers ferie, selv om det på daværende tidspunkt var gennemført i Norge og Sverige og man også dengang ønskede en nogenlunde ensartet nordisk udvikling. Det er klart, at lønmodtagerne ligesom i den nuværende situation ønskede at komme på linje med forholdene i de andre nordiske lande, og da regeringen ikke tog noget initiativ, rejste LO ved overenskomstforhandlingerne i 1952 krav om 3 ugers ferie og fik det gennemført for de 40-50 pct. af arbejdsmarkedet, som LO repræsenterer. Herefter var selv en borgerlig regering nødsaget til at gennemføre en

revision af ferielovgivningen; ellers var der simpelt hen blevet kaos på hele ferieområdet.

Men jeg forstår altså, at man har taget det standpunkt, der er indeholdt i de synspunkter, som arbejdsministeren på regeringens vegne har givet udtryk for, nemlig at man nok er venligt indstillet over for dette, men at der i alle tilfælde skal gå 4-5 år, før det bliver gennemført. Jeg er nu ikke sikker på, at man får ret i, at der går så lang tid. Jeg tror, det bliver muligt på et væsentlig tidligere tidspunkt at komme på linje med de øvrige nordiske lande i dette spørgsmål.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard):

Hr. Erling Dinesen var igen inde på spørgsmålet om medhjælperne og syntes, de blev dårligt behandlet, fordi de i de tilfælde, hvor de går fra medhjælperområdet over til et område, hvor ferieloven gælder, taber et ferieår. Ja, det er rigtigt, men til gengæld bliver de ferieberettiget samme år, som de begynder deres virksomhed som medhjælpere; dér har de et forspring frem for dem, der er inddraget under ferieloven. Det vil altså sige, som jeg sagde i mit forrige indlæg, at standarden er mindst lige så høj for medhjælperne som for de øvrige lønmodtagere.

I øvrigt tror jeg — men det skal være en forbigående bemærkning — at man undervurderer folks evne til at tale sig til rette om de praktiske problemer, der nu engang er at tale sig til rette om; når man etablerer et arbejdsforhold. Jeg tror nok, at spørgsmålet om, hvilken ferie man gerne vil have, hører til de ting, som man forhandler om og snakker med arbejdsgiveren om, når man f. eks. kommer fra et uddannelsessted, fra et medhjælperområde eller kommer som helt ny på arbejdsmarkedet. Det er jo ikke rigtigt, at i de fleste af den slags tilfælde får de pågældende ikke ferie; vel må de i de fleste tilfælde betale den selv, men selve ferieproblemet er folk som sagt tilbøjelige til at tale sig til rette om.